

Pârâtă: Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale I di Roma — Ufficio Controlli

Întrebarea preliminară

Supunerea la obligațiile de declarare și de impozitare în scopuri fiscale a câștigurilor obținute în cazinouri din țările membre ale Uniunii Europene de către persoane rezidente în Italia, astfel cum este prevăzut la articolul 67 litera (d) din Decretul Președintelui Republicii nr. 917 din 22.12.1986 (TUIR), contravine articolului 49 din Tratatul CE sau trebuie considerată justificată din motive de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică în temeiul articolului 46 din Tratatul CE?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Oost-Brabant 's-Hertogenbosch (Țările de Jos) la 1 iulie 2013 — Procedură penală împotriva N.F. Gielen și alții

(Cauza C-369/13)

(2013/C 260/57)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Oost-Brabant 's-Hertogenbosch

Părțile din procedura principală

N.F. Gielen, M.M.J. Geerings, F.A.C. Pruijboom, A.A. Pruijboom

Întrebările preliminare

1a. Substanța chimică alfa-fenilacetonitril (nr. CAS 4468-48-8, denumită în continuare „APAAN”) poate fi asimilată substanței clasificate 1-fenil-2-propanonă (nr. CAS 103-79-7, denumită în continuare „BMK”)? Rechtbank urmărește în special să se stabilească dacă noțiunea în limba olandeză „bevatten” [„conținând”], respectiv noțiunea în limba engleză „containing” și noțiunea în limba franceză „contenant” trebuie interpretate în sensul că substanța BMK trebuie să existe deja ca atare în substanța APAAN.

În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 1a, rechtbank dorește să adreseze Curții următoarele întrebări suplimentare:

1b. APAAN trebuie considerată una dintre „stoffen [...] die zodanig zijn vermengd dat genoemde stoffen niet gemakkelijk of met economisch rendabele middelen kunnen worden gebruikt of geëxtraheerd” [„substanțe”[le] care „sunt combinate în așa fel încât substanțele nu pot fi folosite sau recuperate prin metode ușor de aplicat sau viabile din punct de vedere economic”], respectiv „substance that is compounded in such a way that it cannot be easily used or extracted by readily applicable or economically viable means” sau „une autre préparation contenant un ou plus de substances classifiées qui sont composées de

manière telle que ces substances ne peuvent pas être facilement utilisées, ni extraites par des moyens aisés à mettre en œuvre ou économiquement viables”? În temeiul datelor furnizate de poliție cuprinse în anexa 3 pare să fie vorba despre un procedeu de transformare relativ previzibil, probabil chiar simplu.

- 1c. Pentru răspunsul la întrebarea 1b, în special în legătură cu sintagma „economische rendabele middelen [«viabile din punct de vedere economic»]/economically viable means/économiquement viable” este important aspectul că în cazul transformării APAAN în BMK, în mod evident, — chiar dacă acest lucru se realizează ilegal — se câștigă (se pot câștiga) sume considerabile, în cazul în care APAAN este transformat cu succes în BMK și/sau în amfetamine și/sau BMK obținut din APAAN este introdus pe piață (ilegal)?
2. Noțiunea „operator” este definită la articolul 2 litera (d) din Regulamentul nr. 273/2004 ⁽¹⁾ și la articolul 2 litera (f) din Regulamentul nr. 111/2005 ⁽²⁾. Pentru răspunsul la întrebarea următoare, rechtbank solicită să se prezume că este vorba despre o substanță clasificată în sensul articolului 2 litera (a) sau despre o substanță asimilată în sensul „ANEXEI I Substanțe clasificate în sensul articolului 2 litera (a)” la regulamente. Noțiunea „operator” cuprinde și o persoană fizică care, singură sau împreună cu (o) altă persoană juridică/alte persoane juridice și/sau cu o altă persoană fizică/alte persoane fizice, deține (în mod intenționat) fără autorizație o substanță clasificată, fără să existe și alte împrejurări suspecte?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 273/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 privind precursorii drogurilor (JO L 47, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 183).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 111/2005 al Consiliului din 22 decembrie 2004 de stabilire a normelor de monitorizare a comerțului cu precursori de droguri între Comunitate și țările terțe (JO L 22, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 13, p. 114).

Acțiune introdusă la 2 iulie 2013 — Comisia/Grecia

(Cauza C-378/13)

(2013/C 260/58)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Patakia, A. Alcover San Pedro, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că prin neadoptarea măsurilor necesare pentru executarea hotărârii pronunțate de Curtea de Justiție la 6 octombrie 2005 în cauza C-502/03, Comisia/Grecia, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE;

— obligarea Republicii Elene la plata către Comisie a unei penalități în valoare de 71 193,60 EUR pentru fiecare zi de întârziere în executarea hotărârii pronunțate în cauza C-502/03, de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză până la data executării hotărârii în cauza C-502/03;

— obligarea Republicii Elene la plata către Comisie a unei sume forfetare zilnice de 7 786,80 EUR, de la data pronunțării hotărârii în cauza C-502/03 până la data executării hotărârii în prezenta cauză sau până la data executării hotărârii pronunțate în cauza C-502/03, în cazul în care executarea ar avea loc la o dată anterioară;

— obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. În hotărârea pronunțată la 6 octombrie 2005, în cauza C-502/03, Comisia/Grecia, Curtea a declarat următoarele:

1. Prin neadoptarea măsurilor necesare pentru a asigura respectarea articolelor 4, 8 și 9 din Directiva 75/442/CE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile, astfel cum a fost modificată de Directiva 91/156/CEE a Consiliului din 18 martie 1991, Republica Elenă a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul directivei respective.

2. Obligă Republica Elenă la plata cheltuielilor de judecată.

2. Articolul 260 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene prevede că în cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene constată că un stat membru a încălcat oricare dintre obligațiile care îi revin în temeiul tratatelor, acest stat este obligat să ia măsurile pe care le impune executarea hotărârii Curții.

3. Comisia, respectând faza precontencioasă, astfel cum este prevăzută la articolul 260 TFUE, a trimis Republicii Elene o scrisoare de notificare și o scrisoare de notificare suplimentară, prin care a invitat-o să își prezinte observațiile cu privire la realizarea măsurilor de executare a hotărârii sus-menționate.

4. După analizarea răspunsurilor furnizate de Republica Elenă la scrisorile sus-menționate, și în special a celor 8 rapoarte referitoare la progresele înregistrate în executare, prezentate de Republica Elenă, Comisia a constatat că Republica Elenă nu a adoptat încă, la mai mult de șapte ani după pronunțarea hotărârii sus-menționate, toate măsurile necesare pentru executarea Hotărârii Curții din 6 octombrie 2005, cauza C-502/03, și a decis să introducă acțiunea prevăzută la articolul 260 alineatul (2) TFUE.

Recurs introdus la 3 iulie 2013 de Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 19 aprilie 2013 în cauza T-51/11, Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)/Comisia

(Cauza C-379/13 P)

(2013/C 260/59)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurentă: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (reprezentanți: N. Morais Sarmento și L. Pinto Monteiro, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

— anularea în totalitate a hotărârii pronunțate de Tribunal;

— anularea în totalitate a deciziei atacate și

— obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Nerespectarea unui termen rezonabil pentru adoptarea unei decizii

1. Intervenția prescripției

Recurenta apreciază că decizia atacată a fost adoptată după expirarea termenului de prescripție de 4 ani stabilit la articolul 3 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 ⁽¹⁾. Chiar dacă ar fi intervenit o eventuală întrerupere a termenului de prescripție, a fost depășit dublul termenului de prescripție fără ca vreo decizie să fi fost adoptată, potrivit dispozițiilor articolului 3 alineatul (1) al patrulea paragraf din regulamentul menționat. Întrucât termenul stabilit a fost depășit, trebuie să se considere că decizia atacată este nelegală și nu poate fi executată.

2. Încălcarea principiului securității juridice

Recurenta consideră că faptul că Comisia a lăsat să treacă mai mult de 20 de ani între presupusele abateri și adoptarea deciziei atacate constituie o încălcare a principiului securității juridice. Acest principiu fundamental al dreptului Uniunii Europene prevede că orice persoană are dreptul ca instituțiile Uniunii să trateze aspectele care o privesc într-un termen rezonabil.